

Arrest

nr. 130 443 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 september 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 16 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september om 14u15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat S. RONSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 18 juli 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 16 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker een beslissing tot

weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Het betreft de thans bestreden beslissing, die op 16 september 2014 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De wettelijke bepalingen

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

In de huidige stand van het geding wordt niet betwist dat de thans bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel (bevel om het grondgebied te verlaten) omvat. Het blijkt tevens dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een vasthoudingstitel, zodat de tenuitvoerlegging ervan imminent is. Bijgevolg kan binnen de bij artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalde beroepstermijn een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingediend.

2.1.2. De beroepstermijn

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet beschikt de verzoeker over een beroepstermijn van tien resp. vijf dagen om een verzoekschrift in te dienen waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevraagd. *In casu* betreft het een eerste verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet is in dit geval een beroepstermijn van tien dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan de persoon van de verzoeker werd betekend op 16 september 2014. De verzoeker weigerde de bestreden akte voor ontvangst af te tekenen. Conform artikel 39/57, § 1, derde lid *juncto* artikel 39/57, § 2, 3° van de vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst.

De verzoeker beschikte bijgevolg met ingang van 17 september 2014 over tien dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. De laatste nuttige dag voor het indienen van het verzoekschrift was dus vrijdag 26 september 2014.

Het verzoekschrift werd aan de Raad overgemaakt per faxbericht. Wat de datum van het indienen van het verzoekschrift betreft, wijst de Raad op het bepaalde in artikel 4, § 3 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV):

“De datum van het postmerk of, bij verzending bij fax, de datum die het toestel van de Raad vermeldt op de fax, heeft bewijskracht zowel voor de verzending als voor de ontvangst of voor de weigering.”

Het is dan ook slechts de datum van het faxtoestel van de Raad, die bewijskracht heeft omtrent de datum van het indienen van het per faxbericht verzonden verzoekschrift.

In casu blijkt het toestel van de Raad het faxbericht te hebben geregistreerd op zaterdag 27 september 2014, zodat moet worden vastgesteld dat het verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend op 27 september 2014, dit is dus na het verstrijken van de voormelde beroepstermijn van tien dagen.

Ter terechtzitting werd de laattijdigheid van de vordering ambtshalve door de Raad in het debat gebracht. Aan de verzoekende partij werd de mogelijkheid geboden om te repliceren op de bovenstaande vaststellingen. De advocaat van de verzoeker antwoordt zich ter zake naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad stelt dan ook vast dat noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting de laattijdigheid van de vordering wordt toegelicht. De verzoeker brengt geen enkel gegeven bij dat kan aantonen dat er enig beletsel, laat staan overmacht, zou zijn geweest om het verzoekschrift binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn van tien dagen in te dienen.

Het dient te worden benadrukt dat de beroepstermijn van openbare orde is en strikt moet worden toegepast. Het is de Raad dan ook niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat overmacht enkel kan voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Ter terechtzitting werd geen overmacht aangetoond. Overmacht is dan ook niet verzoenbaar met een nalatigheid of een gebrek aan vooruitziendheid vanwege de verzoeker zelf.

De op 27 september 2014 ingestelde vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid is buiten de termijn bepaald in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet ingediend.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg onontvankelijk wegens de laattijdigheid ervan.

De Raad wijst er tot slot nog op dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendung uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De verzoeker betoogt niet dat de beroepstermijn zoals deze in casu geldt onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwendung uitmaakt.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE